

Julia Boehme · Julia Ginsbach

Tafík

a obří miminko

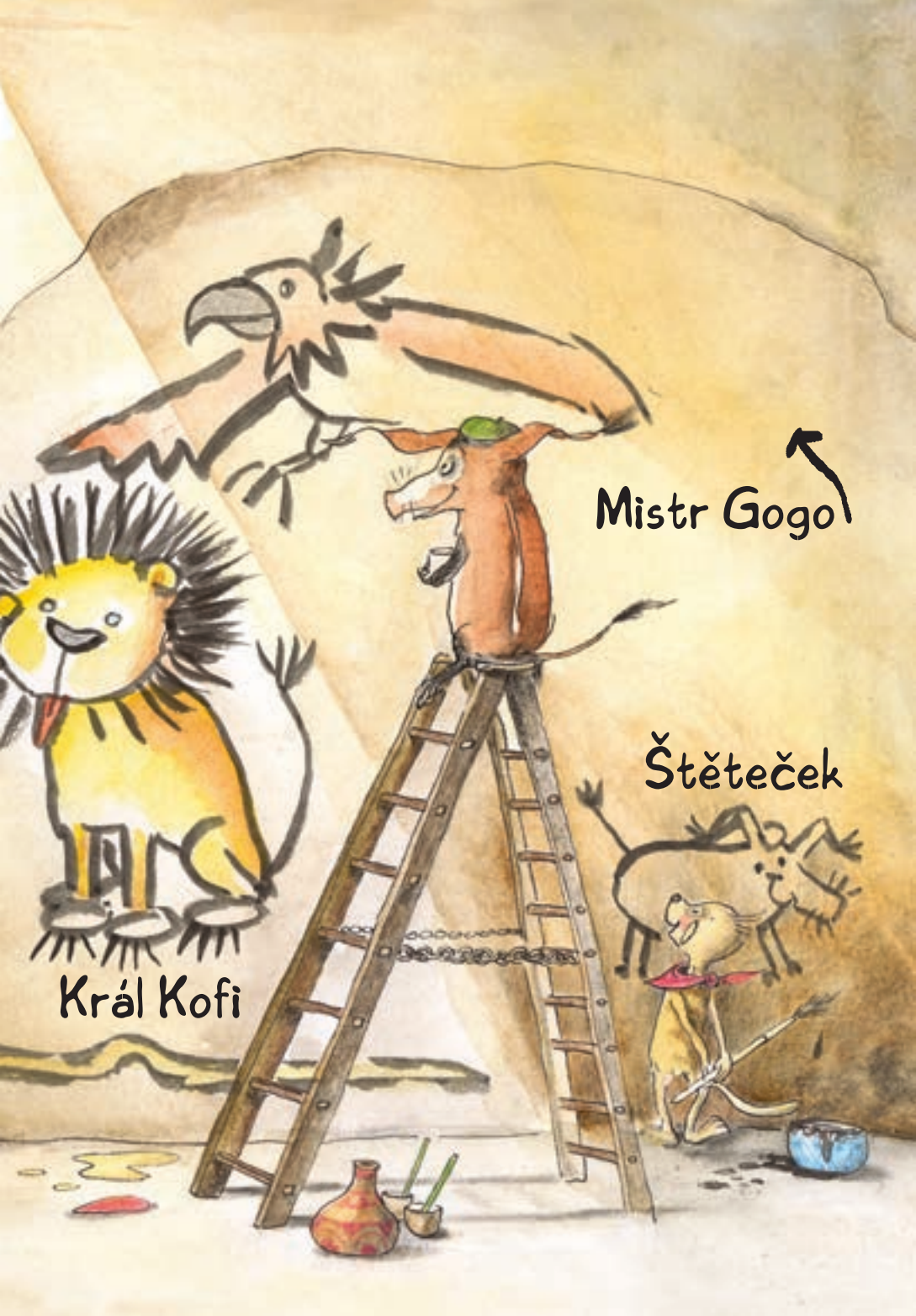
Děda + Babi

Tutu Já Bibi

Kobra

Mistr Gogo ↗

Štěteček

Král Kofi

Julia Boehme

Tafík

a obří miminko

Ilustrace Julia Ginsbach

Grada Publishing

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Julia Boehme

Tafík a obří miminko

Ilustrace Julia Ginsbach

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Přeloženo z německého originálu *Tafiti und das Riesenbaby*
© Loewe Verlag GmbH, Bindlach
Translation © Grada Publishing, a.s., 2014

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 5700. publikaci

Přeložili Natálie a Matouš Černí
Odpovědná redaktorka Magdalena Jimelová
Sazba Jakub Náprstek
Počet stran 78
První vydání, Praha 2014
Vytiskla Tiskárna FINIDR s.r.o., Český Těšín

ISBN 978-80-247-5383-6

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

978-80-247-9023-7 (ve formátu pdf)
978-80-247-9024-4 (ve formátu epub)

Obsah

Zemětřesení, které nebylo zemětřesením. . .	9
Obří miminko	16
Příšera.	29
Nadějná vyhlídka	40
Lekce trubení	53
Sloni se vám odvděčí.	68

Zemětřesení, které nebylo zemětřesením

„Ták, tuhle bereme!“ Tafík se spokojeně opřel o jednu z babiččinyých obřích dýní. „Nevypadá lahodně?“

„To teda jo!“ Štětečkovi už se sbíhaly sliny. Zbývalo jen dokutálet dýni do kuchyně, aby z ní Tafíkova babička mohla upéct svůj pověstný dýňový koláč. Mňam!

„Jsi připravený?“ zvolal Tafík. „Tak tedy: Heej rup!“

Štěteček zabral rypáčkem – a už se dýně kutálela! Ještě loni musel dýni koulet s Tafíkem jeho bráška Tutu.

To byla pěkná dřina! Ale teď tu je Štěteček, Tafíkův nejlepší kamarád a držitel titulu „Čestná surikata“.

Tedy – ve skutečnosti je Štěteček prasátko, přesněji řečeno štětkoun.

A takový štětkoun je velký, tlustý a silný.

Úplně akorát na to, aby domů dovlekl jednu urostlou obří dýni.

„Počkejte!“ zvolá náhle hlídkující Tutu. „Něco tu nehraje!“

„Copak je?“ ptá se Štěteček. Ale vtom si toho všimne také. Země se chvěje. A z dálky je slyšet temné dunění.

„POPLACH!“ zakřičí Tutu.

A hned nato zmizí spolu s Tafíkem v nejbližší díře. Jen Štěteček je moc velký a musí použít zvláštní vchod. V obýváku se však zase všichni sejdou. Mezitím už se země nechvěje, ale přímo otřásá. Obrazy se houpají na stěnách a zvedá se z nich prach.

„Zemětřesení!“ fňuká Tutu.

Ale děda ví, o co jde: „Kdepak, to jsou sloni!“

Babička zbledne. „To se musí prohnat zrovna tady kolem nás? Běda jim, jestli mi rozdupají záhon s řepou.“

Chce to jít okamžitě zkontrolovat.

Ale děda s Tafíkem ji pevně drží.

„Teď ne, jsou přímo nad námi!“

A skutečně, nad jejich hlavami to duní, dupotá, buší a burácí, že by jeden ohluchl. Knihy padají z polic, překlápějí se židle... Tafík polkne. Snad nepraskne střecha!

To nejhorší přečkají pod stolem. Pak už babička není k udržení. Vyletí ven jako kulový blesk.

„TO NE!“ slyší ji Tafík zakřičet. A pak už to spatří na vlastní oči. Celá zeleninová zahrádka je zpustošená. Vysoké kukuřice a fazolové výhonky jsou srovnány se zemí.

A krásné, kulaté dýně jsou všechny sežrané!
„BARBAŘI, NENAŽRANCI, NEMEHLA!“
lamentuje babička nad sloními zloduchy. Ale
z těch už je vidět jen oblak prachu v dálce.

„ZEMĚVÁLCI, DÝŇOŽROUTI, ZAPRÁŠENCI,
TLUSTOKOŽCI, HLUPOUNI!“ Babičce pomalu
dochází dech.

„To nic,“ obejmeme ji dědeček.

„Ráno zasadíme něco nového,“ zkouší babičku uchlácholit také Tafík.

Ta jen přikývne. Všichni společně mlčky přihlížejí, jak se oblak prachu zmenšuje a zmenšuje.

Štěteček svěsí uši. „A na dýňový koláč můžeme zapomenout...“

Tafík přemýšlí: „Kdybychom třeba sehnali trochu ovoce, mohla bys nám přeci jen nějaký koláč upéct?“

„Samozřejmě,“ přikývne babička. „Ať už přinesete cokoliv, dobrý recept mám vždycky po ruce!“

„Hurá!“ Tafík se hned rozběhne. „Štětečku, jdeš se mnou?“

„Jasan!“ chrochtne Štěteček a hned ho dohoní. „Copak bys mohl jít beze mě?“

Obří miminko

Tafík by se samozřejmě jen tak bez Štětečka na cestu nevydal. Široká, rovná savana byla pro surikaty příliš nebezpečná. Takže se hodilo mít s sebou velkého, tlustého kamaráda, pod jehož břichem se dá jednoduše schovat. Jen tak byl Tafík v bezpečí před všelijakou opeřenou havětí, jako je například orel Mistr Gogo. A zrovna ten samozřejmě přiletěl.

„Chutné masíčko! Miluju surikaty!“ zakřičel Mistr Gogo z plných plic a střeohlav se na ně vrhnul.

„Nech těch nesmyslů!“ huboval Tafík zpod Štětečkova břicha. „Nemáme čas na takové pošetilé hrátky!“

„Vážně ne?“ Mistr Gogo se zklamaně otočil. Doufal, že by Tafík mohl alespoň předstírat, že má z orla strach. Spolu se Štětečkem byl totiž Tafík jediný, kdo věděl o tom, že Mistr Gogo nemá rád maso.

Orel se s obavami rozhlížel kolem. Snad tu ostudu nikdo neviděl!

Tafík a Štěteček se obezřetně plížili dál suchými travinami. Museli mít oči na stopkách kvůli případnému nebezpečí,

jako byl například Král Kofi, vládce savany. Protože před takovým lvem není v bezpečí už ani štětkoun.

Ale naši dva kamarádi měli štěstí. Nezpozorováni dorazili až k velikému baobabu.

„Koukej!“ volá Štěteček nadšeně.

Tafík zakloní hlavu. Strom je celý ověšený výbornými zralými plody. Lusky zavěšené na dlouhých stoncích se pohupují na větvích. Bohužel však visí příliš vysoko. Tam nemůžou nikdy dosáhnout!

„Nějaké přeci musely spadnout na zem!“
Štěteček čmouchá rypáčkem v trávě. Ale není tam nic, ani jediný baobabový plod.

„To je k vzteku!“ zlobí se Štěteček a toužebně pošilhává nahoru.

„Tút,“ ozve se tichoučce.

„Co to?“ Štěteček nastraží uši a i Tafík napjatě poslouchá.

„Tút.“

„Co to bylo?“ šeptá Tafík.

„Zní to jako klakson,“ odpovídá mu šeptem Štěteček.

„Tút.“ Ted' zase!
Štěteček a Tafík se na sebe podívají.
Ozývá se to zpoza stromu.

